

Sygn. akt II K 245/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Jarosław Walentynowicz

Protokolant: p. o. sekr. sąd. Aleksandra Piasecka

Asesor Prokuratury Rejonowej w Kętrzynie: Sebastian Dunaj

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2019 r.

sprawy :

T. K.

s. Z. i J. z domu S.

ur. (...) w miejscowości T.

oskarżonego o to, że:

W okresie od 31 maja 2017 roku do dnia 15 marca 2019 roku w K. uchylał się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego na rzecz córki K. K. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego matkę A. P. (2), zasądzonych na podstawie Wyroku Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 24 lutego 2015 roku sygn. III RC 18/15, przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych,

tj. przestępstwo określone w art. 209 § 1 kk

I. oskarżonego **T. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 209 § 1 kk skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt. II K 245/19

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lutego 2015 r. przed Sądem Rejonowym w Kętrzynie w sprawie sygn. akt. III RC 18/15 została zawarta ugoda, w której T. K. zobowiązał się do płacenia alimentów na rzecz małoletniej K. K. w kwocie po 500 złotych miesięcznie.

T. K. w okresie od 31 maja 2017 roku do dnia 15 marca 2019 r. w K. nie wykonywał ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz córki K. K.. Wskutek tego zachowania powstała zaległość, która stanowiła równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych. Egzekucja komornicza alimentów okazała się bezskuteczna.

T. K. posiada dwoje dzieci w wieku 22 lata i 7 lat. Wobec K. K. zobowiązany jest do alimentacji. Był dotychczas karany. Od dnia 16.03.2019 odbywa karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 9 miesięcy w Zakładzie Karnym w D.. Przed osadzeniem utrzymywał się z oszczędności i pomocy rodziny.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie: zawiadomienia o przestępstwie k. 1, 55, dokumentacji MOPS w K. k.2-6, zaświadczenia o bezskuteczności alimentów k. 7, wypisu z protokołu rozprawy k.8, zeznań świadka A. C. k.137,15v-16,69,85v, dokumentacji sprawy komorniczej Kmp 2/17 k.23-24, karty karnej k. 50-52, danych osobopoznawczych k. 95.

Oskarżony T. K. w trakcie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednak wskazał, iż nie robił tego celowo. Potwierdził fakt nieregulowania obowiązku alimentacyjnego w podanym okresie. Wyjaśnił, iż nie pracuje i nie może pracować z uwagi na stan zdrowia. W dniu 08.09.2016 r. miał dwukrotny zabieg implantacji serca, ma też dławicę piersiową oraz chorobę niedokrwienia serca. W tej chwili jest sprawa w toku o ustalenie zasiłku oraz ewentualnie renty. Na chwilę obecną posiada tylko potwierdzenie na to, że w tych okresach przebywa w szpitalu. Wskazał, iż kopię tych dokumentów po 07.05.2019 r. prześle do Prokuratury. (k.93)

Oskarżony na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż płacił te alimenty, ale były zaległości po jego zawale. Miał problem z pracą od 2018 roku od wiosny. Wcześniej przyjeżdżał do córki regularnie. Alimenty nie były przekazywane A. na konto, tylko za pokwitowaniem do rąk własnych. W tym czasie co w zarzucie był z córką na wakacjach i miał normalny kontakt z córką. W 2018 roku miał zawał, duże problemy ze zdrowiem, a jeszcze potem A. zmieniła adres zamieszkania i numer telefonu. Pod koniec 2018 roku udało mu się z nią nawiązać kontakt. Ona i jej aktualny małżonek wypisywali do niego jakieś groźby przez komunikator M..

Po doczytaniu mu zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym oskarżony podał, iż to zeznanie było napisane odręcznie przez policjanta. Potwierdził fakt nie alimentacji, ale wskazał, że nie robił tego celowo.

Dalej wyjaśnił, iż w roku 2019 r. nie płacił alimentów, bo stracił pracę. Przeciwno niemu było postępowanie egzekucyjne i był u niego w mieszkaniu komornik, ale stwierdził, że nie ma co zająć. Powiedział mu, że do pewnego momentu mógł płacić. Podał, iż płacił należności przed pobyt w szpitalu. Po pobycie w szpitalu stracił kontakt z A. i córką. Ostatni raz był u K. pod koniec 2017 roku. Po szpitalu już jej nie widział. Podał, iż zamierza tą sytuację naprawić jak tylko wyjdzie z więzienia. Ma zamiar pójść do pracy. Obecnie chciałby aby kwota, którą musi płacić była pomniejszona. Na dzień dzisiejszy ma inne możliwości finansowe. Oskarżony dodał, iż teraz to A. i jej partner powinni utrzymywać jego córkę. (k. 136-136v)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, bowiem są one sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Należy podkreślić, iż oskarżony potwierdził, iż faktycznie nie płacił alimentów w okresie objętym zarzutem, jednak wskazywał, iż nie robił tego celowo.

Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom świadka A. P. (2) jako rzeczowym, logicznym oraz spójnym. Świadek zeznała, iż po rozstaniu oskarżony kontaktował się z córką regularnie oraz regularnie uiszczał ustalone alimenty. Kolejno uiszczał alimenty raz na 3 miesiące, jednak obiecywał, że będzie płacił co miesiąc. W związku z tym, iż nie wywiązywał się z obietnic, złożyła wniosek do komornika. Wskazała, że gdy oskarżony płacił alimenty, to ona kwitowała ich odbiór. Świadek potwierdziła, iż kupował córce słodycze i ubrania oraz zabierał na wakacje. Ostatni raz na wakacjach córka wraz z oskarżonym była w grudniu 2017 roku. (k. 137, 15v-16, 69, 85v)

Za wiarygodne w całości Sąd uznał również dowody w postaci załączonych do akt sprawy dokumentów. Sporządzono je w odpowiedniej formie przez podmioty uprawnione do ich wystawienia. Nie były kwestionowane przez żadną ze stron, nie budziły również wątpliwości co do ich autentyczności.

W świetle omówionego powyżej materiału dowodowego wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu stanowią jedynie jego nieudolną linię obrony.

W pojęciu „uchyla się” mieści się negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do wykonania nałożonego na nią obowiązku, który sprawia, że mimo obiektywnej możliwości jego wykonania, sprawca obowiązku tego nie wypełnia, gdyż wypełnić go nie chce lub też zlekceważył obowiązek nałożony wyrokiem. Ten negatywny stosunek winien być wykazany stosownymi dowodami. (vide postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 17 kwietnia 1996 r. II KRN 204/96).

W realiach niniejszej sprawy, Sąd nie miał żadnych wątpliwości, iż oskarżony uchylał się od obowiązku alimentacyjnego. Zauważyć należy, iż oskarżony wcześniej prowadził własną działalność gospodarczą i w związku z tym uzyskiwał przychody. Wskazał, iż przed osadzeniem utrzymywał się z oszczędności, co oznacza, iż posiadał również środki finansowe, które umożliwiały regularne wywiązywanie się ze spoczywającego na nim obowiązku łóżenia na córkę. Negatywny stosunek oskarżonego do ciężącego na nim obowiązku ujawnił się w twierdzeniach oskarżonego, który wskazywał, iż teraz to A. P. (2) i jej partner powinni utrzymywać jego córkę. Sąd nie znalazł żadnych obiektywnych przyczyn, które mogłyby usprawiedliwić niewywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego przez oskarżonego.

Oskarżony twierdził, że zabierał córkę na wakacje, natomiast pokrzywdzona A. P. (2) wskazała, iż kupowała córce słodycze i ubrania, jednak należy podkreślić, iż tych zachowań nie można uznać za realizowanie obowiązku alimentacyjnego. Były to zachowania o charakterze incydentalnym, należy rozpatrywać je w charakterze prezentu dla dziecka i nie zwalniały one oskarżonego od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego.

Wobec powyższego wina oskarżonego i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą żadnych wątpliwości.

Oskarżony swoim działaniem polegającym na tym, że w okresie od 31 maja 2017 roku do dnia 15 marca 2019 roku w K. uchylał się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego na rzecz córki K. K. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego matkę A. P. (2), zasądzonych na podstawie Wyroku Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 24 lutego 2015 roku sygn. III RC 18/15, przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, wyczerpał dyspozycję art.209§1 kk.

Sąd uznając T. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu.

Przy wymierzaniu kary jako okolicznością obciążającą Sąd uznał długotrwałość przestępczego działania, które obejmuje okres prawie 2 lat, jak również wcześniejszą karalność oskarżonego, w tym również za przestępstwo z art. 209 § 1 kk (karta karna k. 50-52). Sąd nie znalazł żadnych istotnych okoliczności łagodzących mogących mieć wpływ na wymiar kary.

W niniejszej sprawie nie występują podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Zgodnie z treścią art. 69 § 1 kk. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności. T. K. nie spełnia formalnej przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary, bowiem był on uprzednio skazywany na karę pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu kara 3 miesięcy pozbawienia wolności nie będzie nazbyt uciążliwą dla oskarżonego, bowiem jest to kara krótkoterminowa. W ocenie Sądu wcześniejsza karalność oskarżonego uzasadnia przekonanie, że jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności spełni swoje cele wychowawcze w stosunku do T. K.. Wskazać bowiem należy, że oskarżony znał konsekwencje nieprzestrzegania prawa, przebywał już w zakładzie karnym i tym bardziej powinien przestrzegać porządku prawnego. Brak poszanowania dla porządku prawnego, którym już kolejny raz

wykazał się oskarżony, świadczy o całkowitym niezrozumieniu norm społecznych i prawnych, a nawet swojego rodzaju niedojrzałości społecznej i demoralizacji.

Zdaniem Sądu brak jest podstaw do wymierzenia oskarżonemu kar łagodniejszego rodzaju, bowiem zważyć należy uprzednią, wielokrotną karalność oskarżonego. Orzeczenie kary ograniczenia wolności lub grzywny wskazywałoby w ocenie Sądu na pobłażliwe traktowanie czynu oskarżonego i utwierdziłoby jego samego, jak też i jego otoczenie, w przekonaniu o tolerowaniu podobnych zachowań.

W konsekwencji Sąd przyjął, że wymierzona kara spełni wobec niego cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także wpłynie na ukształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa oraz w pełni odzwierciedla stopień społecznej szkodliwości czynu, uwzględniając stopień jego winy.

Na podstawie art.624 § 1 kpk, Sąd uwzględniając sytuację ekonomiczną oskarżonego oraz fakt, iż obecnie przebywa w Zakładzie Karnym, uznał za zasadne zwolnić go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.